

er noget, der ligger i baghovedet af de pågældende mennesker resten af deres liv. Derfor vil jeg godt spørge hr. Søren Pind: Hvad er det for nogle principielle problemer, der overskygger det, at man ødelægger et menneskes liv på den måde, som det sker?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg skal ikke være uenig med hr. Peter Skaarup i, at det her er forhold, som præger mennesker i meget, meget lang tid. Men det er klart, at der sker et sammenfald med, at der også må være en grænse for, hvor lang tid man kan forvente at samfundet vil forfølge folk. Jeg vil ikke erklære mig uvillig til at drøfte det her nærmere. Det var måske en lidt stærk formulering, jeg fik anvendt. Men det er også rimeligt nok, at der kommer et tidspunkt for enhver ting, hvor man må sige: Nu er der gået så lang tid, og folk har haft myndighedsalder så længe, at man ikke længere kan gøre det gældende ved offentlige anliggender. Og det er selvfølgelig en vanskelig overvejelse; det vil jeg medgive hr. Peter Skaarup.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg er egentlig glad for, at hr. Søren Pind siger, at Venstre er villig til at drøfte det her, for det reelle problem for mange af dem, der har haft det her i baghovedet i mange år, er, at de faktisk f.eks. som 29-årige kan opleve, at de får det problem frem i lyset og bliver klar over, at de altså har været udsat for et måske massivt seksuelt misbrug og gerne efter lange overvejelser vil føre en sag mod den person, der har udsat vedkommende for det seksuelle misbrug, men finder ud af, at nu er sagen forældet.

Det ser vi som et problem, og der har været en række eksempler, bl.a. i Danmarks Radio, hvor man kan mærke, at det virkelig er noget, der går de mennesker på, at sagen er glemt og ikke kan rejses igen.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Min bemærkning skulle blot forstås sådan, at der også er et modstående hensyn. Der er det hensyn, at på et tidspunkt må der være en grænse for, hvor lang tid en begået handling skal forfølges af samfundet. Det gælder ved snart sagt alle andre anledninger.

Men jeg synes egentlig, der kan være meget fornuft i, når beslutningsforslaget behandles i Retsudvalget – som jeg har en formodning om at det kommer til – at vi drøfter den pågældende problemstilling der. Det har jeg ingen indvendinger imod, tværtimod.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og vi går videre til den socialdemokratiske ordfører, hr. Frode Sørensen.

Frode Sørensen (S):

Da den socialdemokratiske ordfører, hr. Morten Bødskov, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre Socialdemokratiets synspunkter her.

Seksuelle overgreb mod børn er en af de mest modbydelige forbrydelser, man kan forestille sig. Ofrene må kæmpe med konsekvenserne af overgrebene resten af deres liv, og overgrebene skærer i hjertet på os alle. Derfor skal vi politisk gøre alt, hvad der står i vores magt, for at beskytte vores børn og sikre, at de ikke udsættes for overgreb.

Er ulykken ude, og overgrebet sket, skal straffen være hård og kontant og afspejle den alvor, som vi som samfund betragter pædofilforbrydelser med. Socialdemokraterne mener, at indsatsen over for seksualforbrydere skal skærpes, og at støtten til ofrene og deres familier skal styrkes.

Om det lige er Dansk Folkepartis konkrete vej, vi skal betræde i alle tilfælde, er ikke sikkert, men vi deler intentionerne i forslaget.

Folk, der misbruger børn seksuelt, skal straffes hårdere, end de bliver i dag. På initiativ af Socialdemokraterne blev straffen skærpet i 2002, så strafferammen nu er 12 år, men meget tyder på, at ønsket fra et meget bredt folketingsflertal om skærpelse af straffene ikke helt er slået igennem i en række afsagte domme. Ved selv meget grove seksualforbrydelser mod børn afsiges der domme på under 1½ års fængsel.

Socialdemokraterne ønsker, at vi i fremtiden straffer overgreb mod børn hårdere, end praksis er i dag. Vi ønsker samtidig, at domstolene i højere grad skal kunne varetægtsfængsle personer i sager om seksuelt misbrug af børn. Det er krænkende for alles retsfølelse, men ikke mindst for ofrene og deres familier, pludselig at se gerningsmanden cykle rundt i hjembyen eller fremture med forklaringer på sine overgreb i tv-nyhederne eller i stort opsatte dagbladsinterviews.

Samtidig skal vi undgå, at vores børn udsættes for seksuelle overgreb. Vi kan ikke alene